

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

1

בפני כב' השופטת חנה ריש רוטשילד

פלונית
ע"י ב"כ עו"ד איריס שוורץ

התובעת

נגד

פלוני
ע"י ב"כ עו"ד חניתאי אליגון

הנתבע

2

3

פסק דין

4

5

6

7

8

9

ההליך

1. בפני בית המשפט תלויות ועומדות שלוש תביעות אשר הוגשו על ידי התובעת כנגד הנתבע:

האחת – בה עתרה, כי בית המשפט יורה על חיוב הנתבע בסך של 9,425 ₪ לחודש למזונותיה, במחצית הוצאותיה הרפואיות החריגות וכן בכל הוצאות מדורה ואחזקתו (תמ"ש 25120/07) (להלן – "התביעה למזונות").

השניה – בה עתרה לחיוב הנתבע בפיצויים בסך של 200,000 ₪ בגין הפרת הבטחת נישואין (תמ"ש 25121/07) (להלן – "התביעה לפיצויים").

השלישית – בה עתרה למתן פסק דין המצהיר, כי במהלך התקופה המתחילה בחודש מאי-יוני 1995 ומסתיימת בחודש דצמבר 2006 חיו התובעת והנתבע כבני זוג ידועים בציבור, וכן וכפועל יוצא, יוצהר, כי בעלי הדין הינם שותפים בחלקים שווים בכל הזכויות אשר נצברו על ידי מי מהם, בין אם נרשמו על שם שניהם ו/או על שם מי מהם ו/או על שם צד ג', בתקופה בה חיו כידועים בציבור (תמ"ש 25122/07) (להלן – "התביעה").

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

2. בקדם המשפט אשר התקיים בפני ביום 18.1.07 הוריתי, כי, נוכח המחלוקת בין בעלי הדין בשאלה האם בני הזוג היו ידועים בציבור אם לאו, יש להקדים ולשמוע ראיות בשאלה זו. לפיכך, פסק הדין יתייחס ויבחן שאלה זו בלבד.

רקע עובדתי

3. אקדים ואפרוש את העובדות העיקריות הרלבנטיות להכרעה –

3.1. התובעת והנתבע (להלן ביחד – **"בעלי הדין"**) הכירו זה את זה בשנת 1995, עת התובעת פנתה אל הנתבע בעקבות מודעה שפרסם בעיתון ואשר לשונה כדלקמן: **"בחור נאה מושבניק, בהליכי גירושין סופיים כנראה יסתיימו בעוד כחודשיים, מעוניין, להכיר אישה ..."**. סמוך לאחר ההיכרות בין בעלי הדין "פרחה האהבה" ביניהם.

3.2. במועד היכרותם היתה התובעת גרושה ואם לשלושה ילדים – ק., בת כ - 16 שנים (להלן – **"ק."**), ג., בן כ - 13.5 שנים (להלן – **"ג."**) ול., בת כ - 9 שנים (להלן – **"ל."**).

3.3. אותו מועד היה הנתבע נשוי ואב לשני ילדים. הנתבע, אשר הוכר כבן ממשיך במשק אמו במושב ----- (להלן – **"המשק"** ו"**המושב"**), בהתאמה, התגורר, בנפרד מאשתו ומילדיו, בבית אמו אשר במשק ועבד לפרנסתו במשק. אשת הנתבע וילדיו התגוררו בבית אחר במשק.

במועד היכרותם של בעלי הדין ובמהלך מספר שנים לאחר היכרותם, התנהלו בין הנתבע לאשתו דאז הליכים משפטיים הן בפני בית הדין הרבני והן בפני בית המשפט לענייני משפחה.

ביום 10.8.97 ניתן פסק דין על ידי בית הדין הרבני, במסגרת הליכים שהתקיימו כאמור בין הנתבע לאשתו דאז. בפסק הדין נקבע, כי אין עילה לחיוב אשת הנתבע בגט, אולם בית הדין המליץ כי בני הזוג ינהלו משא ומתן ויגיעו לידי גירושין בהקדם. במסגרת פסק הדין צוין, כי חוקרת פרטית מטעם אשת הנתבע העידה

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

שהנתבע "מתגורר כבן בית עם אשה אחרת בביתה" וכי הנתבע הודה בדבריה (פסק
הדין צורף לתיק בית המשפט וסומן 1/ת).

בשנת 2000 ניתן על ידי בית הדין הרבני פסק דין אשר חייב את אשת הנתבע לקבל
גט ובשנת 2001 סודר הגט ביניהם.

3.4. אין חולק, כי בעלי הדין היו בקשר עד לשנת 2006. אולם, כפי שיפורט להלן, בעוד
שלטענת התובעת הקשר בין בעלי הדין היה קשר זוגי, אשר, למעט פרידה אחת
בשנת 2001, נמשך באופן רציף עד לחודש דצמבר 2006; לטענת הנתבע, כחודשיים
לאחר היכרותם נותק הקשר בין בעלי הדין, הקשר חודש ונמשך כקשר של "חברים"
המנהלים ביניהם רומן עד לחודש אוקטובר 2006 והיה מאופיין בהפסקות רבות
וממושכות.

בחודש יוני 2001 התובעת שלחה לנתבע מכתב פרידה. העתק המכתב הוגש לתיק
בית המשפט וסומן 1/נ (להלן – "המכתב משנת 2001").

3.5. ביום 30.5.07 הגישה התובעת כנגד הנתבע את התביעות.

טענות בעלי הדין

4. לטענת התובעת –

4.1. למעט תקופה בת חמישה וחצי חודשים במהלך שנת 2001 בעלי הדין התגוררו יחד
בדירתה של התובעת (להלן – "דירת התובעת") במשך כ- 11 שנים, החל מחודש
יוני 1995 ועד חודש דצמבר 2006. כך, ברשות הנתבע היו מפתחות לדירת התובעת
והוא החזיק בה בגדים וכלי יום יום.

מכל מקום, העדר מקום מגורים משותף קבוע לא שולל את האפשרות להיחשב
כידועים בציבור.

4.2. בעלי הדין ניהלו חיים אינטימיים כבעל ואישה המושתתים על יחסי חיבה, אהבה,
מסירות ונאמנות המראה שהם קשרו את גורלם זה בזה.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

- 1 הנתבע אימץ אל לבו את ילדיה של התובעת ושימש עבורם כאב לכל דבר. לאחר
2 פטירת אביהם של ילדי התובעת התהדק הקשר בינם לבין הנתבע ובעיקר נכון הדבר
3 לגבי ל, אשר היתה בת כ - 9 שנים, והנתבע שימש עבורה כאב, לקח אותה להצגות
4 ולסרטים, הביא אותה לחברים והשיב אותה מהם, נהג ללכת עמה למשחקי
5 כדורסל, לאימונים, לפארק, לקניות ועוד.
6
7 בעלי הדין התנהגו כבני זוג לכל דבר, ניהלו חיי משפחה משותפים כנהוג ומקובל בין
8 בעל ואישה הדבקים אחד בשני. כך, עת חלה הנתבע במחלה כרונית תמכה בו
9 התובעת, סעדה אותו והתלוותה אליו לבתי חולים, ועת חלתה התובעת דאג הנתבע
10 לרכוש עבורה תרופות ולתמוך בה פיזית ונפשית. בעלי הדין הלכו לטיפול זוגי, ואף
11 לטיפול משפחתי יחד עם בני משפחתה של התובעת.
12
13 בעלי הדין נהגו לבלות יחדיו, יצאו לסרטים, למסעדות, ביקרו אצל קרובי משפחתם
14 יחד עם ילדי התובעת, אצל חברים, היו באירועים משפחתיים ובאירועים של
15 חברים, אירחו בבית התובעת חברים ומכרים משותפים, נסעו לחופשות בארץ
16 ובחו"ל והנתבע אף ביקר יחד עם התובעת בבית החולים לרגל הולדת נכדתה.
17
18 הנתבע רכש עבור התובעת מתנות בעלות ערך סימבולי אשר יש בהן כדי ללמד על
19 כוונותיו ואף הצהיר בפני חברים כי בעלי הדין מתעדים לעבור לגור יחדיו במושב.
20
21 הנתבע היה מעורב בניהול משק הבית של התובעת והשתתף יחד עם התובעת
22 בהוצאות הבית, לרבות ברכישת מוצרי מזון, במלואם או בחלקם, וכן בתיקונים
23 לבית ובכל דבר שהיה בו צורך. הנתבע נהג להשתתף באסיפות דיירים. הנתבע עזר
24 לתובעת בתשלומים, ערך עבורה קניות ומימן את טיוליהם המשותפים. העובדה
25 שבעלי הדין לא ניהלו חשבון בנק משותף, אין בה כדי למנוע מסקנה שבעלי הדין
26 ניהלו חיי משפחה ומשק בית משותף. למימון הקניות שערך וכן טיולי בעלי הדין
27 לחו"ל עשה הנתבע שימוש בחשבון בנק ששימש אותו לעסקו. חשבון זה שימש את
28 הנתבע מאז ומתמיד ועוד בהיותו נשוי להוצאות כלכלת הבית.
29
30 אף הנתבע הודה במסגרת ההליכים שהתנהלו בינו לבין גרושתו בבית הדין הרבני,
31 כי הוא חי עם אישה אחרת.
32
33

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

4.9. הקשר בין בעלי הדין הסתיים בעקבות גילוי של התובעת כי הנתבע ניהל קשר אינטימי עם אישה אחרת.

5. לטענת הנתבע –

5.1. הקשר בין בעלי הדין נוצר בשנת 1995. כחודשיים לאחר שהכירו עקב ויכוחים בין בעלי הדין בעקבות טענות התובעת נגד התנהגות הנתבע כלפיה, הקשר נותק ביזמת התובעת. לאחר חודשים אחדים חודש הקשר, בעלי הדין שבו לקיים יחסים אינטימיים, אך שוב לאחר תקופה קצרה התגלעו ביניהם ויכוחים ושוב נתקה התובעת את הקשר. וכך המשיך הקשר כשהוא מאופיין בניתוקים וחידושים לסירוגין, עד הניתוק הסופי בחודש אוקטובר 2006. לאור זאת, לא היה הקשר אלא ברמה של "חברים" שאופיין בקיום יחסים אינטימיים ויציאה לבילויים משותפים בתקופות בהן התקיים הקשר. אם היה קשר קבוע, הרי שהוא הסתיים במכתב מחודש יוני 2001.

5.2. הנתבע לא התגורר מעולם בדירת התובעת, ואת רוב לילותיו בילה בביתו שבמושב. אמנם כפועל יוצא מקיום יחסים אינטימיים בין בעלי הדין נשאר הנתבע לישון אצל התובעת בלילות בהם נפגשו, אולם הקשר לא הגיע לדרגה של מגורים משותפים. יש להבחין בין המושג "לגור" לבין המושג "ללון". כך, לא היה ברשות הנתבע מפתח לדירת התובעת למעט במהלך שבועיים בשנת 1995, והנתבע היה למעשה אורח בדירת התובעת; כתובתו הרשומה של הנתבע במשרד הפנים לא היתה בדירת התובעת; הנתבע לא החזיק בדירת התובעת את הכדורים שהיה לוקח בקביעות; לא היו בדירת התובעת חפציו האישיים של הנתבע.

5.3. בשנת 2005 הצהירה התובעת למל"ל שהיא "יחידה" לצורך קבלת הבטחת הכנסה.

5.4. קיום יחסי אישות ואף אהבה, וגם גילוי יחס טוב לילדי התובעת, כמו גם יציאה משותפת לבילויים ולאירועים משפחתיים, אינם יוצרים כשלעצמם מצב של ידועים בציבור.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

5.5. העובדה שהנתבע מימן את הבילויים המשותפים של בעלי הדין מפריכה את טענת התובעת כי בעלי הדין ניהלו משק בית משותף, שכן, אילו היו בעלי הדין בני זוג נשואים או ידועים בציבור היו בילוייהם ממומנים ממשק הבית המשותף.

5.6. הנתבע השתתף מדי פעם בקנית מזון משום שאכל בבית התובעת לסירוגין, "והוא אינו פרזיט", כלשונו (סעיף 6 לסיכומיו).

5.7. הצהרת הנתבע בהליכים שהתקיימו בינו לבין גרושתו בבית הדין הרבני כי יש לו אישה אחרת, ניתנה בשנת 1997. יש להניח שהצהרה זו ניתנה באחת התקופות בהן היו בעלי הדין בקשר.

5.8. בדונו בעתירת התובעת לקבלת מחצית רכושו של הנתבע, על בית המשפט להביא בחשבון את העובדה שהתובעת היא שיזמה את הניתוקים בקשר בינה לבין הנתבע.

דין

6. כאמור, בעלי הדין שבפני חלוקים בשאלה האם משך השנים 1995 - 2006 היו ידועים בציבור אם לאו.

7. הלכה היא, כי על מנת שבני זוג יוכרו כידועים בציבור, נדרש כי יוכחו שני יסודות מצטברים – קיום חיי אישות כבעל ואישה וניהול משק בית משותף. מבחנים אלו הם מבחנים עובדתיים, ולכן גם השאלה אם פלונית היא ידועתו בציבור של אלמוני היא שאלה עובדתית (ראה, למשל, בג"ץ 5492/07 סמדר בוארון נ' בית הדין הארצי לעבודה (פורסם בנבו, 19.9.10); ע"א 1966/07 עמליה אריאל נ' קרן הגמלאות של חברי אגד בע"מ (פורסם בנבו, 9.8.10)).

נטל ההוכחה כי היסודות האמורים התקיימו מוטל על הטוען להיות בני הזוג ידועים בציבור.

היסוד הראשון, קיום חיי אישות כבעל ואישה, מורכב מחיים אינטימיים כמו בין בעל ואשתו המשותפים על אותו יחס של חיבה ואהבה, מסירות ונאמנות, המראה שהם קשרו את גורלם זה בזה. היסוד השני, ניהול משק בית משותף, מכוון למקרים בהם אין המדובר בסתם משק בית משותף מתוך צורך אישי, נוחות, כדאיות כספית או סידור עניני, אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, כנהוג וכמקובל בין בעל ואישה הדבקים אחד בשני בקשר של גורל

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלוגית נ' פלוני

חיים (ע"א 621/69 נסיס נ' יוסטר, פ"ד כד(1) 617, 619; ע"א 3352/07 בנק הפועלים בע"מ נ' קריסטין הורש (פורסם בנבו, 7.12.09)).

8. ההכרה בבני זוג כ"ידועים בציבור" הינה משמעתית ויש בה כדי להשליך על בני זוג במגוון נושאים, כדברי כב' השופטת וילנר בעמ"ש (חי') 418-12-08 ס.ג. נ' ג.ג. (המאגר המשפטי נבו) (2009) (להלן – "פרשת ס.ג.").

"במישור היחסי הפנימיים, תוביל הכרה בבני הזוג כ'ידועים בציבור', בין היתר, להחלת מערכת דיני הגירושין על בעלי הדין בעת הפירוד. כך, עשוי הידוע בציבור להיות מחויב במזונות האשה (חובת מזונות מכוח תום הלב לזון את הידועה בציבור, מה שנקרא מזונות אזרחיים, ראו רע"א 8256/99 פלוגית נ' פלוני פד"י נ"ח(2) 213 (2003), ע"א 805/82 ורסנו נ' כהן פד"י ל"ז(1) 529 (1983)); תשלום מדור לאישה (תמ"ש (ת"א) 35922/99 ו.ד. נ' א.י. [פורסם בנבו], ניתן ביום 8.2.07 שם נפסק מעין מדור לידועה בציבור); חלוקת הרכוש שנצבר על פי כללי חזקת השיתוף (ע"א 52/80 שחר נ. פרידמן פד"י ל"ח(1) 443 (1984), וכן סקירת הפסיקה בנושא כפי שנזמן לי לעמוד על כך בעבר בע"מ (חי') 264/05 פלוגית נ' אלמוני [פורסם בנבו], מיום 4.5.06; זכויות פנסיה שצבר הידוע בציבור; ויתכן אף זכאות לנכסי קריירה.

במישור היחסי החיצוניים, תוביל הכרה ב'ידועים בציבור' למתן זכויות ירושה (ע"א 1717/98 יוסף בלאו נ' אדית פוזש פ"ד נד(4) 376 (2000), קצבאות שארים, הכרה בדיירות מוגנת (ע"א 481/73 אוסקר רוזנברג, בתוקף תפקידו כמנהל עזבון המנוחה נ' אפרים (ארנסט) שטסל פ"ד כט(1) 505 (1974), הקלות במיסוי וכיוצא'.

לפיכך, ונוכח ההשלכות המשמעותיות למעמד הידועים בציבור, יש לנקוט משנה זהירות בטרם יוכרו בני זוג החיים ביחד חיי משפחה, כ'ידועים בציבור' מהבחינה המשפטית. הכרה כזו כדבר שבשגרה, במיוחד בעידן המודרני בו סיטואציה זו שכיחה כל כך, תפגע דווקא בכל אותם זוגות רבים המבקשים לחיות תחת קורת גג אחת ללא נישואין, בלא שהתכוונו להחיל על מערכת היחסים ביניהם את מכלול החובות והזכויות הנובעות מדיני הנישואין והגירושין."

בהתאם נקבע, כי כדי שבני זוג יוכרו כידועים בציבור, עליהם לעבור "מבחן סף". יש להראות כי בני הזוג עברו את שלב ה"ניסיון", וכי והם מבקשים למסד את הקשר ביניהם (רע"א 8256/99 פלוגית נ' פלוני, פ"ד נח(2) 213, 238 (להלן – "פרשת פלוגית")) ולמעשה הם מבקשים להתקשר האחד עם השני במערכת חובות וזכויות של דיני הנישואין והגירושין, הן במהלך חייהם המשותפים והן בעת הפירוק (ראה דברי כב' השופטת י" וילנר בפרשת ס.ג.).

בחירת מערכת היחסים בין אותם בני זוג לא נשואים צריכה להיעשות על פי קריטריונים סובייקטיביים, בהתאם לאומד דעת בני הזוג הקונקרטיים העומדים בפני בית המשפט. על

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

בית המשפט לבחון כיצד ראו בני הזוג שבפניו את מערכת היחסים ביניהם (בע"מ 3497/09 פלונית נ' פלוני (פורסם בנבו, 4.5.10) (להלן - "פרשת פלוני")).

9. בשנים האחרונות ניכרת מגמה של ריכוך בקריטריונים אשר יהוו בסיס להכרה בבני זוג כידועים בציבור, כך למשל, הכירה הפסיקה בהיות בני זוג ידועים בציבור גם אם כל אחד מהם לן בדירה משלו. יפים בעניין זה דברי כב' השופטת ע' ארבל בפרשת פלוני:

"... נוכח ההכרה בעובדה שלא ניתן לגבש מתכונת אחת וקריטריונים מדויקים למונח "חיי משפחה" ולמונח "ניהול משק בית משותף" נקבע בעבר כי שאלת קיומם של תנאים אלה ראוי שתיבחן על פי קריטריונים סובייקטיביים. דהיינו, כיצד ראו בני הזוג עצמם את מערכת היחסים ביניהם. עוד נקבע כי אין לחפש ואין לגבש קריטריונים נוקשים לדיבור "חיי משפחה" ולדיבור "משק בית משותף" (ע"א 79/83 היועץ המשפטי לממשלה נ' סוזן שוקרון, פ"ד לט (2) 690 (להלן - עניין שוקרון)). מאחר ואין מתכונת אחת של 'חיי משפחה' ב'משק בית משותף' המצויה אצל כל הזוגות הנשואים והדברים שונים מזוג לזוג בהתאם לגילם, השכלתם, השקפת עולמם, הרגלי חייהם, מקצועם, מצבם הכספי, מצב בריאותם וכיוצא באלה, על בית המשפט לבחון את מרכיבי המגורים במקרה הקונקרטי המובא להכרעתו, תוך שהוא בוחן את נסיבות העניין מנקודת מבטם הסובייקטיבית של בני הזוג. היינו, יש להתחקות אחר אומד דעתם של בני הזוג לעניין קביעות הקשר ומיסודו. סבורה אני, כמו הערכאות דלמטה, כי יישום ההלכה הפסוקה על נסיבות המקרה שלפנינו, מוביל למסקנה כי לא נפלה כל שגגה בהכרעת בית המשפט קמא בה נקבע ואושר בערכאת הערעור כי מדובר במערכת יחסים זוגית שנמשכה כשמונה שנים וחצי, בהן בילו המנוח והמשיבה את מרבית שעות היממה יחדיו וניהלו מערכת יחסים הכוללת השתתפות באירועים משפחתיים, ארוחות חג וגם בסיוע ובסיעוד בעיתות חולי, כאשר בית המשפט לענייני משפחה השתכנע, ואחריו בית המשפט המחוזי, כי בני הזוג החליטו לקשור גורלם זה בזה, קיימו זוגיות הרמונית תוך התחשבות מירבית של כל אחד מהם בקשרים המשפחתיים של רעהו, בעטיה הגיעו לסידור בו יחיו בשתי דירות סמוכות המהוות "... מעין דירה גדולה אחת ומשותפת", תוך קיום חיי משפחה וניהול משק בית משותף."

עוד נפסק, כי אין בהיות אחד מבני הזוג נשוי לאחר כדי לשלול מעמד של ידועים בציבור (ע"א 563/65 יגר נ' פלביץ, פ"ד כ(3) 244; בע"מ 3287/09 פלונית נ' פלוני (פורסם בנבו, 7.5.09)).

עם זאת, וכעולה מדברי כב' השופטת ע' ארבל שצוטטו לעיל, למרות ריכוך התנאים כאמור, על הטוען להיות בני זוג ידועים בציבור להצביע על עובדות המוכיחות כי בני הזוג ראו את עצמם כידועים בציבור וכי ביקשו לקשור את גורלם זה בזה.

10. יוצא איפוא, כי השאלה האם בני הזוג חיו כידועים בציבור אם לאו, תוכרע על פי עובדותיו המקרה הנידון, תוך בחינת אומד דעתם של בני הזוג הקונקרטיים העומדים בפני בית המשפט

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

המשפט. יש איפוא לפנות ולבחון את העובדות אשר הוכחו בענייננו ואשר יש בהם כדי לשפוך אור על מהות היחסים שהתקיימו בין בעלי הדין.

התקופה בה נמשך הקשר בין בעלי הדין –

11. הקשר בין בעלי הדין נמשך במשך כ- 11 שנים. שוכנעתי, כי, כטענת הנתבע, אכן הקשר לווה בפרידות, אולם, שלא כטענתו, למעט פרידה אחת לתקופה של מספר חודשים, רוב הפרידות היו לטווח קצר (עדותה של ל., פרוט' הדיון מיום 13.7.08 (להלן – "עדות ל."), אשר היתה בעיקרה אמינה ומהימנה, עמ' 7, ש' 22-26). וכך תיארה הבת ל. את הקשר בין בעלי הדין (עמ' 4, ש' 4 - 14):

"... י. היה מגיע לבית שלנו. י. הבטיח לאמא שלי המון הבטחות. י. היה קורא לה אשתי. י. היה מגיע אלינו, הוא בנה מן עולם כזה נחמד שברגע שהוא יתגרש מאשתו, אמא תעבור למושב. היא בנתה סביב זה איזה פנטזיה נחמדה שאלו אמורים להיות חייה. ברגע שהוא משך אותה ומשך אותה... המשפט נמשך כל כך הרבה זמן שאמא קלטה וחשה ששום דבר לא זו. היא ניסתה לצאת מהקשר והיא לא בן אדם טיפש. ... י. היה מופיע לנו בבית, כשהם היו נפרדים יום או יומיים אחרי, הוא היה שעות מזמזם לנו בדלת שנפתח לו. אמא אמרה, ל. אל תפתחי את הדלת. אני בשבילי, אני אמרתי אמא בואי נפתח, י. עומד בחוץ וזה לא נעים..."

ובהמשך (שם, עמ' 4, ש' 21 - עמ' 5, ש' 2):

"... אמא שלי אהבה את י. (בוכה), אהבה כזו ששורפת מבפנים. זה נשמע כמו קלישאה. היא ניסתה להיפרד ממנו, הוא לא נתן לה להמשיך והוא היה חוזר ומבטיח לה הבטחות והיא אהבה אותו כל כך והיא רצתה לעזוב, אחרי שמישהו בא ובונה לך כזה עולם מושלם, ואיך תגיד לא. ... היא כן אהבה אותו והיא ידעה שזה לא נכון בשבילה. אתה יכול לאהוב בן אדם ולדעת שהוא לא בשבילך, אבל אם אתה אוהב אותו, אתה לא יכול להתנגד והוא חזר כל פעם והיא לקחה אותו..."

12. אף מכתב הפרידה של התובעת (נ/1), אשר אין ספק כי נכתב בסערת רגשות, מתייחס לפרידה שהתקיימה בשנת 2001, ואין חולק, כי בעלי הדין המשיכו ביחסיהם שנים רבות גם לאחר אותו משבר.

13. יודגש, כי גרסת הנתבע לפיה לכל אורך התקופה הקשר היה ארעי ובלתי מחייב ולווה בפרידות חוזרות ונשנות לתקופות ממושכות וכי משך התקופה שמשנת 1995 ועד שנת 2006 רוב הזמן לא התקיים קשר (ראה, למשל, סעיפים 10 ו- 22 לתצהיר עדותו הראשית), היתה בלתי מהימנה לחלוטין ונסתרה בחקירתו הנגדית (למשל, פרוט' מיום 12.10.09 (להלן – "עדות הנתבע"), עמ' 112; עמ' 126).

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

14. שוכנעתי, כי, כטענת התובעת, למעט פרידה אחת בת כחמישה חודשים וחצי בשנת 2001 הפרידות בין בעלי הדין לא היו אלא ויכוחים שנמשכו ימים ספורים, בעיקר על רקע סירובו של הנתבע למסד את הקשר ביניהם (פרוט' מיום 19.5.09 (להלן – "עדות התובעת"), עמ' 17, ש' 6 - עמ' 18, ש' 9). גרסת התובעת נתמכת בעדותם של ילדיה. עם זאת, יצוין, כי גרסת התובעת לפיה עד למועד בו גילתה, כי הנתבע בגד בה, לא יזמנה ניתוקים בקשר (שם, עמ' 19, ש' 9-6) אינה אמינה בעיני והיא מנוגדת לעדות ילדיה כאמור, כמו גם לעדותה.

מגורים משותפים –

15. אין חולק, כי בעת היכרותם של בעלי הדין ובמהלך כל תקופת הקשר ביניהם התובעת התגוררה בדירה אשר היתה בבעלותה יחד עם ילדיה או מי מהם, ואילו הנתבע המשיך והשתמש בבית אימו במושב.

16. שוכנעתי, כי הגם שבמהלך התקופות בהן היה קשר בין בני הזוג הנתבע נשאר ללון בדירת התובעת לעיתים תכופות מאוד, הרי דירת התובעת לא היתה בית המגורים העיקרי של הנתבע וכי, כטענתו, אין לראות בשהייתו בדירת התובעת משום מגורים משותפים ואפרט:

17. הטעם העיקרי למסקנתי האמורה הוא, כי הוכח, כי, למעט תקופה של כשבועיים, לא היה לנתבע מפתח לדירת התובעת.

משנשאלה התובעת בעניין זה, לא ידעה ליתן הסבר מניח את הדעת, ותשובותיה כללו מספר גרסאות שונות אשר יש בהן כדי לסתור אחת את השנייה. כך, תחילה השיבה התובעת כי היו תקופות בהן היה לנתבע מפתח לדירתה, וכי מאחר והיא לא עבדה ורוב הזמן היתה בבית, לא חשבו על זה אפילו (עדות התובעת, עמ' 22 ש' 22-23); לאחר מכן טענה, כי השאירה לנתבע מפתח מתחת לשטיח (שם, עמ' 23, ש' 1); ואחר כך טענה, כי הנתבע חזר הביתה יחד עם ילדיה ועל כן לא היה זקוק למפתח (שם, ש' 4). גרסאות אלו עומדות בסתירה מוחלטת לגרסתה בחקירתה הנגדית בהליך שהתנהל בפני כב' הרשמת קרן כץ, שם אישרה התובעת, כי למעט תקופה של שבועיים לא היה לנתבע מפתח לדירתה (פרוט' מיום 4.7.07 בבש"א 7690/07 ובש"א 6752/07). יתר על כן, טענת התובעת כי הנתבע יכול היה להיכנס לביתה מתי שהוא רצה (עדות התובעת, עמ' 23, ש' 11) אינה מתיישבת עם עדותה של ל. כץ, העידה ל, כי, למעט בתחילת הקשר בין בעלי הדין, לא היה ברשות הנתבע מפתח לדירתה של התובעת (עדות ל, עמ' 11, ש' 6-2). מסקנה זו נובעת אף מדברי ל. המובאים לעיל לפיהם לאחר

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

המריבות בין בעלי הדין נהג הנתבע לדפוק על דלת דירתה של התובעת ולהמתין שיפתחו לו את הדלת.

18. על מעמדו של הנתבע בביתה של התובעת ניתן ללמוד מעדות התובעת בחקירתה הנגדית, לפיה תמיד לפני שהנתבע הגיע לביתה, היא הגיעה על מנת לקבלו, וכך דבריה – " **אני אף פעם לא נעדרתי מהבית וכשידעתי שהוא צריך להגיע בארבע, הייתי בארבע בבית. תמיד כשהוא היה מגיע הביתה, הייתי בבית ...** " (עדות התובעת, עמ' 26, ש' 8-10). כן ראה תשובת התובעת לשאלת בא כוח הנתבע לפיה לילדיה, להבדיל מהנתבע, היה מפתח לדירתה (שם, עמ' 23, ש' 4-5), אשר אף בה יש כדי ללמד כי, להבדיל מילדי התובעת, הנתבע לא היה בן בית בדירתה.

19. אמנם, הן ל. והן התובעת העידו כי הנתבע נהג להתקלח בביתם והיו לו שם "בגדים והמון דברים", כסכיני גילוח (עדות ל., עמ' 11, ש' 25 - עמ' 12, ש' 8 ועדות התובעת, עמ' 23, ש' 12 - 18)). עם זאת, כטענת הנתבע, מעבר לאמור לא היה לנתבע כל חפץ אישי בבית התובעת כמו למשל, ספרים, דיסקים, תמונות וכיו"ב דברים המסמלים כי הוא מתגורר בדירה רואה בה את ביתו. יתר על כן, הוכח, כי הנתבע נהג כל פעם להביא עמו חלק מבגדיו ולהחזירם, כדברי התובעת " **...וכל פעם הוא הביא משהו אחר. הוא היה מאוד נוכח כי הוא עבד אצל אמא שלו במשק ושם היו לו עוד דברים. היו לו מלא בגדים אצל אמא שלו. הוא עבד שם והתקלח שם ואכל שם...** " (שם, עמ' 23, ש' 12 - 21). כך, גם הוכח כי הנתבע לא החזיק את הכדורים שנטל באופן קבוע בדירת התובעת כי אם היה מביאם עמו בכיס חולצתו (שם, עמ' 35, ש' 6).

20. גם עדותו של ב. שהיה בן זוגה של ק. במהלך השנים 2001 - 2004 תומכת בגרסת הנתבע. כך, ב. מלמד העיד, כי בתקופה בה היה חבר של ק. נהג לבלות 3 - 4 פעמים בשבוע בביתה של התובעת עד שעות הלילה המאוחרות, ולא אחת ראה את הנתבע מגיע אל התובעת (סעיף 4 לתצהיר עדותו הראשית). יודגש, כי העד העיד שהדבר ארע "לא אחת" אולם לא באופן קבוע.

21. אין חולק, גם כי כתובת המגורים של הנתבע היתה ונותרה במושב.

22. עוד הוכח, כי בין בעלי הדין דובר על האפשרות כי יעברו להתגורר במושב, אולם, הדבר לא ארע. הסברי התובעת לכך סתרו האחד את השני והיו בלתי משכנעים.

כך, בחקירתה החוזרת נשאלה התובעת על הנסיבות אשר מנעו מבעלי הדין לעבור ולהתגורר במושב, אולם לא ידעה ליתן הסבר מניח את הדעת ומסרה מספר גרסאות שונות, וכך לדבריה (עמ' 35, ש' 23 - עמ' 37, ש' 18):

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

כשי. אמר לך תחכי למה הוא התכוון?
 ת. הוא טען שאי אפשר עדיין לעבור למושב כי האקסית עדיין גרה
 שם. אז הוא בא ואמר תשמעי מה נעשה, נשכור דירה אחרת
 במושב ונשכיר את הדירה שלך ב....
 ש. למה לא עשיתם את זה?
 ת. כי כל פעם חשבת על זה שהבית שלו אמא שלו. אני רצינית
 עכשיו, לא רציתי להשפיל את האקסית שלו. זה היה עלול להיות
 אקט מעד משפיל ואני בן אדם מאד מאד הומאני ולא רציתי
 שהיא תראה את הנוכחות שלי בחצר.
 ש. את אמרת קודם שי. הציע שתשכרו בית במושב ולא הציע לגור
 בחצר?
 ת. כבר אי אפשר היה כי אמא שלו אמרה שהיא הולכת לבית אבות.
 פעם הם הציעו שאמא שלו תגור אצל אחותו. אמא שלו עדיין גרה
 במושב כשהוא הציע לי לגור בחדר של 12 מטר על 12 מטר.
 ...
 ש. אמרת קודם שי. הציע שתשכרו בית ולא 12 מטר על 12 מטר אלא
 הוא דיבר על לשכור בית במושב ואת לא רצית?
 ת. את זה כן רציתי. אני אסביר. אני לא רציתי ללכת לגור בבית של
 אמא שלו כי אמא שלו חזרה הביתה וזה היה ממש כמה ימים
 לפני שגיליתי שהוא בוגד בי וזה היה באוגוסט 2006.
 ...
 ... היו כמה פעמים והיו כמה הצעות וכמה תכניות. אחת
 התוכניות ואני לא זוכרת באיזה סדר בדיוק. אחת התוכניות
 הייתה שאמא שלו אמרה שאני אבוא לגור במושב ואני אמרתי לו
 שאני עדיין מגדלת ילדים קטנים ב-- שהולכים לתיכון, לבית
 ספר ותבוא אתה לפה.
 ...
 ש. מה בנוגע של שכירות דירה. למה לא עשיתם את זה בסוף?
 ת. הוא אמר שזה יקר לו מדי. אז נשארנו אצלי בבית. ... ויתרתי על
 הרעיון נכון לאותה תקופה. בהמשך בעיקרון היינו אמורים לעבור
 לשם וזה מה שהוא אמר לי. הוא אמר שהוא ישפץ את המבנה
 הגרמני שזה שהיה רפת כזו ואמר לי אנחנו נגור למעלה ולמטה
 נשכיר את הבית. היו הרבה תכניות משותפות."

23. יצוין, כי במכתב הפרידה הלינה התובעת על הזמן בו היתה בקשר עם הנתבע, אולם לא ציינה
 כי בעלי הדין התגוררו יחד, וכך: "אני מצטערת על הרגע שפגשתי אותך. שש שנים בזבזתי
 בתקווה שתשתנה ותבין מה זה זוגיות. ... חבל על הזמן, חבל על השנים שביזבזתי עליך.
 גרמת לי להרבה עגמת נפש, הרגשה שאני לא חלק מהחיים שלך, אלא רק משרתת את
 הצרכים שלך..." אף בדברם אלה יש כדי ללמד על מערכת היחסים שבין בעלי הדין ולהצביע
 על כך שבעלי הדין לא התגוררו יחד.

ניחול משק בית משותף –

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלוגית נ' פלוני

24. אין חולק, כי בעלי הדין לא ניהלו חשבון בנק משותף. יתר על כן, שוכנעתי כי חלקו של הנתבע בכלכלת המשפחה היה מצומצם וזאת הגם שהנתבע השתתף מעת לעת ברכישת מוצרי מזון וכיו"ב לבית. כך הוכח, כי למעט מקרים בודדים הנתבע לא נשא ולא השתתף בתשלומי אחזקת הדירה. גם העובדה, כי, לטענת התובעת, במהלך 11 שנים רכש הנתבע מכשיר חשמלי אחד לדירת התובעת אין בה כדי להעיד על כך שמדובר ברכישת פרטים לבית. לטעמי, מדובר היה בעיקר בעזרה וסיוע לתובעת, אשר כדבריה היא נזקקה לסיועו של הנתבע וכפועל יוצא לעובדה שהנתבע אכן הרבה לשהות בדירת התובעת ולאכול חלק מהארוחות עם המשפחה. כך, גם העובדה כי הנתבע שילם לעתים בגין רכישות נעליים וביגוד עבור ילדי התובעת, וכן נהג לתת לו ולבת ל. דמי כיס (עדות ג., פרוט' מיום 19.1.09, עמ' 6, ש' 8-12) אין בה כדי להעיד על ניהול משק בית משותף אלא על יחס חם וקשר בין הנתבע לבין ילדי התובעת.

מעורבות הנתבע בחיי התובעת ומשפחתה –

25. הוכח, כי הנתבע נהג בתובעת ובבני המשפחה כחלק בלתי נפרד מהמשפחה. בעניין זה שוכנעתי בנכונות עדותם של ילדי התובעת אשר נתמכה גם בעדותו של הנתבע עצמו בחקירה הנגדית (ראה, למשל, עדותו כי לקח את ילדי התובעת לבית אחותו – עמ' 130, ש' 9-10).

26. ל, אשר משך השנים בהן היו בעלי הדין בקשר התגוררה עם התובעת בדירתה, העידה, כי הנתבע שימש עבורה כאב, תמך בה עת אביה נפטר, נהג להסיע אותה למשחקי כדורסל, היה מוכר לחבריה, הוריהם ומוריה ולקח אותה לשדה התעופה יחד עם אמה עת נסעה ללימודים בחו"ל ואף כינה אותה "הילדה החמודה שלי" (סעיפים 4 - 6 לתצהיר עדותה הראשית; עדות ל, עמ' 3, ש' 8-11; עמ' 9, ש' 12-14). יצוין, כי אף הנתבע לא הכחיש כי בינו לבין ל. התפתח קשר טוב וכי נהג לקנות לה מידי פעם מתנות וללכת לצפות במשחקי הכדורסל בהם השתתפה (סעיף 20 לתצהיר עדותו הראשית) ואישר, כי לקח את ל. יחד עם התובעת, לבית החולים כששברה את ידה וכן נהג לקחתה לטיפולים פיזיותרפטיים (עדות הנתבע, עמ' 135, ש' 7 - עמ' 136, ש' 5).

27. ג. העיד, כי הנתבע נהג ללכת יחד עם התובעת, עמו ועם ל. לקניות, למסעדות, לסרטים, לטיולים בשבתות, לקומזיצים וכו' והיחסים (סעיף 3 לתצהיר עדותו הראשית; פרוט' מיום 19.1.09, עמ' 2, ש' 3-4). ג. העיד, כי יחסו של הנתבע לתובעת היה "יחס חם ואוהב והם ניהלו קשר לכל דבר" (שם, עמ' 1, ש' 16-17). עוד העיד ג., כי הנתבע נהג בו כאב וזאת בייחוד לאחר פטירת אביו, תמך בו וסייע לתובעת בגידולו ובגידול אחיותיו בתקופה בה למדה התובעת, בישל להם, קנה עבורם אוכל ווידא שהם מסתדרים, וידא כי ל. הכינה שיעורים וסייע לה בעת הצורך וכן בא לבקרו בבית החולים כששבר את ידו כתוצאה מתאונת אופנוע, בא לחלצו

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

כשהיה לו פנצ'ר באופנוע ובא לבקרו יחד עם התובעת ול. בתקופת שירותו הצבאי במצפה
רמון (סעיפים 4 ו- 6 לתצהירו). כן העיד, כי הנתבע הצטרף אל התובעת ואל ילדיה לאירועים
משפחתיים כחתונות של קרובי משפחה (סעיף 5 לתצהירו).

עוד העיד ג., כי ביקר במושב והכיר את בני משפחתו של הנתבע אשר חלקם מתגוררים במושב
אחר, ואף אצלם ביקר, וכן כי חגג עם בני משפחתו את ליל הסדר אצל אמו של הנתבע (סעיף 8
לתצהירו).

28. הנתבע אישר, כי במהלך השנים משנדרשו ילדי התובעת לעזרה נרתם לסייע להם. כך, אישר
הנתבע, כי עזר ל. לעבור כמה דירות (שם, עמ' 144, ש' 14 - ש' 21; עמ' 145, ש' 13 - 20) וגם
לג. (שם, עמ' 158, ש' 21 - 24).

29. בעלי הדין ניסו לטפל בקשיים שהתעוררו בזוגיות שביניהם לרבות בדרך של הליכה לטיפול
זוגי ועוד. כך בעדותו אישר הנתבע, את כי התובעת לקחה אותו לטיפול זוגי אצל דורית ארבל
ול"רבי" כדי לחדש את הקשר (עדות הנתבע, עמ' 155, ש' 18 - עמ' 156, ש' 4). כך גם הנתבע
אישר כי השתתף לפחות פעם אחת בטיפול משפחתי, אם כי, לטענתו, היה זה בגלל שהיה
הנהג (שם, עמ' 156). ניסיון הנתבע לגמד את האמור ולהטיל את הפנייה לטיפולים אך לפתחה
של התובעת היה בלתי מהימן ואין כל ספק, כי הנתבע נטל חלק בטיפולים אליהם פנו, הגם
שאלו נמשכו זמן קצר וככל הנראה לא תרמו לקשר בין בעלי הדין. עם זאת, לא ניתן להתעלם
כך שהעובדה כי בני הזוג נדרשו לטיפול מעידה ומחזקת את דברי הנתבע על הקשיים שליוו
את יחסיהם.

בילויים משותפים –

30. הוכח, כי בעלי הדין בילו בצוותא, נסעו לחופשות אשר מומנו על ידי הנתבע, ביקרו אצל
חברים ובני משפחתה של התובעת כך למשל, העידה ק., כי בעלי הדין נסעו יחד מספר פעמים
לחו"ל והיו הולכים יחד לחברים (סעיף 6 לתצהיר עדותה הראשית). כמו כן, חגגו בעלי הדין
חלק מהחגים יחד בין אצל חברים ובין אצל מי ממשפחתם (ראה בעניין זה תמונות אשר
צורפו לתצהיר עדותה הראשית של התובעת, וסומנו ת/17, ועדות הנתבע, עמ' 141, ש' 11-12),
פעם אחת הזמין את התובעת ומשפחתה לחגוג את ליל הסדר יחד עמו, אמו ובני משפחה
נוספים (עדות הנתבע, עמ' 113, ש' 24-25, עמ' 129, ש' 23-24), פעמיים לפחות חגגו אצל
חברים של התובעת. כך גם אישר הנתבע שגם בחגים אחרים חגג עם התובעת והילדים. לא
למותר לציין, כי אין בעובדה שהנתבע סייג את דבריו וטרח להדגיש כי הכוונה לחגים בתקופה
בה היו בקשר כדי לשנות העובדות האמורות לעיל (למשל, שם, עמ' 146, ש' 12 - 15).

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

31. הנתבע הוסיף ואישר כי השתתף באירועים שונים של משפחתה של התובעת. כך למשל, היה באירוע של בת אחותה (שם, עמ' 141, ש' 11 - 12); הלך איתה לדודתה וכן בהמשך לבקר את בת דודתה שילדה (שם, עמ' 142, ש' 4 - 7). כך גם היה הנתבע במסיבת הסיום של ל. ב.--- (שם, עמ' 160, ש' 21 - 22).

תמיכה הדדית –

32. הנתבע אישר, כי כאשר אושפו ליוותה אותו התובעת לבית החולים, אם כי, בניגוד לגרסת התובעת, לגרסתו התובעת זנחה אותו מיד כשהגיעו למקום (עמ' 138, ש' 21 - 24). ספק בעיני, אם יש ממש בגרסתו האמורה של הנתבע ביחוד משהוכח גם לדבריו כי בעת הצורך דאג לזמן לתובעת תור אצל רופא מומחה ואף לשלם את הסכום שנדרש לצורך זה וכי הוא הביא אותה לרופא שטיפל בו על מנת שטיפול בה באופן פרטי ואף שילם את התשלום עבור הביקור (עמ' 139, ש' 1 - 11). עם זאת, לא ניתן להתעלם מעדות התובעת לפיה הנתבע הסתיר ממנה את קיומה של המחלה ממנה סבל במשך שנים רבות ומהעובדה שלא היתה מודעת למהות התרופות אותן נטל (עדות התובעת, עמ' 34, ש' 23 - 24).

33. בשלב זה, לאחר שבחנתי את הפרמטרים השונים הגיעה העת להידרש ולבחון האם בנסיבות המקרה הרימה התובעת את נטל ההוכחה כי יש לראות את בעלי הדין כ"ידועים בציבור".

34. בחינת העובדות מצביעה לדעתי, כי התשובה לכך היא שלילית. בטרם אדרש לנימוקים העובדתיים המוליכים למסקנתי האמורה אקדים ואציין, כי כפי שקבע כב' השופט א' רובינשטיין בע"א 9577/04 ביטון נ' קצין התגמולים – משרד הביטחון (המאגר המשפטי נבו) 2008, "יש להיזהר מאוד מלהטיל על בני זוג שבחרו לחיות בזוגיות (רצופת אהבה ככל שתהיה) ללא כוונה ליצור מחויבות משפטית הדומה לקשר נישואין, תוצאות משפטיות מרחיקות לכת".

בנסיבות אלה, בבוא בית המשפט לקבוע כי עסקינן בבני זוג אשר ראו עצמם כמחויבים זה לזה בדרגה דומה לבני זוג נשואים על בית המשפט להשתכנע כי אכן בני הזוג גמרו בדעתם לראות את עצמם כמי שמבקשים למסד את הקשר ביניהם גם אם לא באופן פורמאלי וליתן לקשר זה את הנפקויות המשפטיות המתבקשות הימנו (פרשת פלונית, עמ' 238).

אכן, בפסק דינם של כב' השופטת ש' שטמר והשופט י' עמית בפרשת ס.ג. ניכרת מגמה ליתן משקל גם לעקרונות אחרים, לבד מהסכמת בני הזוג למיסוד הקשר ביניהם כמו, למשל, עקרון

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

ההסתמכות או עקרונות של צדק. אולם, סבורני, כי יש לצמצם את המשקל של היסודות
האמורים. סבורני, כי גם אם יהיה בקביעה, לפיה יש לראות בבני זוג ידועים בציבור, על אף
העובדה שלא התמלאו קריטריונים בסיסיים המעידים על מיסוד הקשר ביניהם, כדי להביא
לתוצאה צודקת לצד אחד, נראה, כי במקביל יהיה בה כדי להוליך לתוצאה בלתי צודקת כלפי
הצד השני אשר הסתמך על העובדה כי קריטריונים אלו לא התמלאו.

35. בנסיבות אלה, וככל שאכן היתה הסתמכות, אשר היה לה בסיס עובדתי של מי מבני הזוג, כי
הקשר בין בני הזוג ימוסד, הרי על אותו בן זוג למצוא את תרופתו במסגרת עילות אחרות
אשר יש בהן כדי להקנות לו תרופה וסעד אולם, אין לעשות כן, על חשבון הרחבה של ההכרה
בבני זוג כידועים בציבור.

כדברי כב' השופט א' רובינשטיין בפרשת ביטון:

"...יש להקפיד על בדיקת העובדות בכל מקרה, שכן תיתכן בהחלט קרבה
רגשית בין איש ואשה תוך קשר נפשי של חברות קרובה, לרבות פרק
חיים משותפים, ואף על פי כן לא תגיע לכלל מחויבות משפטית המצדיקה
על פי דין הכרה כידועים בציבור"

יש להדגיש, כי גם באותם מקרים בהם חרג בית המשפט מהעקרונות אשר הותוו בפסיקה
כמעידים על היות בני זוג ידועים בציבור, כמו למשל מגורים משותפים, היה זה שעה שהיו
סממנים בולטים לקשר זוגי מחייב, כמו למשל, העובדה כי לבני הזוג נולדו ילדים משותפים,
בני הזוג רכשו רכוש משותף, ניהלו חשבון משותף ו/או במקרה של חשבונות נפרדים ניכרה
פעילות כלכלית הדדית והוכח כי בני הזוג החליטו לקשור גורלם זה בזו ואורח החיים בו בחרו
נעשה מתוך התחשבות מירבית של כל אחד מהם בקשרים המשפחתיים של רעהו ואין
המדובר במקרה בו הקשר היה קשר "חברי" גרידא גם אם עסקין בקשר ממושך.

36. ואשר לענייננו – על אף שהוכח, כי חלק מהסממנים אשר הוכרו בפסיקה כמאפיינים בני זוג
העונים להגדרת ידועים בציבור התקיימו, לא ניתן להתעלם מהעובדות אשר מצביעות על כך
שאין עסקין בידועים בציבור. כאמור לעיל, הוכח, שבני הזוג לא התגוררו תחת קורת גג
אחת, שלמעשה מקום המגורים המרכזי של הנתבע היה במשק, ושלנתבע לא היה כלל מפתח
לדירתה של התובעת וכן שבני הזוג לא ניהלו משק בית משותף. אמנם, כפי שפורט לעיל,
בפרשת שוקרון ובפרשת פלוני הכיר בית המשפט העליון בבני זוג כידועים בציבור לעניין
סעיף 55 לחוק הירושה, תשכ"ה-1965, על אף העובדה שהתגוררו בשתי דירות נפרדות. אולם,
באותם מקרים, להבדיל מהמקרה הנדון בפני, התגוררו שני בני הזוג יחד כל פעם בדירתו של
אחד מהם. וכך בפסק דינה של הערכאה הדיונית בפרשת פלונית – **"מגוריהם של בני הזוג
בשתי הדירות הסמוכות זו לזו, הפכו באופן מעשי, נוכח סדר יומם שתואר לעיל, למגורים**

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

במעין דירה גדולה אחת משותפת. מהעדויות שנפרשו בפני עלה כי לכל אחד מבני הזוג היה את מפתח שתי הדירות, וכי כל אחד מהם נכנס לשתי הדירות ועשה בהן שימוש באופן חופשי ... " (ת"ע (כ"ס) 3600/07 ד.ר נ' א.ל (פורסם בנבו, 9.9.07) (הדגשה במקור, ח' ר' ר').

בענייננו, כאמור, נחה דעתי, כי חרף ביקוריו הרבים בדירת התובעת, על אף השעות הרבות שנהג לבלות שם עמה ועם ילדיה ועל אף העובדה שהנתבע נהג לממן, לעתים, רכישת מזון עבור דירת התובעת וכן לממן את בילוייהם המשותפים של בעלי הדין (סעיף 34 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע), בסיס מגוריו הקבוע היחיד של הנתבע היה בבית אמו במשק. כך, אמנם הנתבע החזיק כמה מחפציו בדירתה של התובעת, אולם את עיקר חפציו החזיק בבית אמו במשק. וראה בעניין זה עדותה של התובעת, כי הנתבע "לקח והחזיר וכל פעם הוא הביא משהוא אחר" (עמ' 23, ש' 16-21), וכי את הכדורים שנטל באופן קבוע לא החזיק הנתבע בדירת התובעת כי אם היה מביאם עמו בכיס חולצתו (עמ' 35, ש' 6). (לעניין נפקות הדברים ראה פרשת פלונית ופרשת שוקרון).

37. בעניין זה יצויין, כי הגם שהתובעת הביאה בפני בית המשפט שורה של עדים מטעמה, לא היה בעדותם, מלבד בעדות ילדיה כדי לסייע לבית המשפט משעדים אלו היו כולם בני משפחתה של התובעת וחבריה ועדותם היתה מגמתית בעיקרה תוך שחלק ניכר מהם לא היו בקיאים בחיי בעלי הדין.

38. יתר על כן, לא ניתן להתעלם מטענת התובעת והעדים שהובאו מטעמה, כי מערכת היחסים בין בעלי הדין התאפיינה בציפייה מצד התובעת למיסוד הקשר בינה לבין הנתבע בין בדרך של נישואין ובין בדרך של מעבר למגורים משותפים במושב. ציפייה אשר יש בה כדי ללמד על כך שבעלי הדין לא ראו בעצמם ידועים בציבור אשר מעמדם כמעמד של בני זוג נשואים. מעבר לכך, נראה כי גרסתה האמורה של התובעת מצביעה על כך שלא ראתה בקשר עם הנתבע כקשר מקביל לנישואין כי אם כקשר המוביל לנישואין או מוביל למיסודו בדרך אחרת. כך בחקירתה הנגדית העידה התובעת (עדות התובעת, עמ' 20, ש' 9-19):

"ת. אני מדברת על הזמן שלפני שהוא קיבל את הגט. הוא אמר אוטוטו אני מקבל את הגט ותחכי. בשלב הזה, כשראיתי שהוא מקבל את הגט, אז אמרתי נו, נו, נו והוא אמר תחכי עוד קצת והיה ויכוח.
ש. תעני מתי היו ה-5.5 חודשים?
ת. כנראה שזה היה בשלב הזה. אתה ממש מבלבל אותי. באמת הפרידה הייתה על סמך זה שאני חיכיתי 6 שנים ורציתי תאכלס כי הוא כל הזמן אמר תחכי שאני אקבל גט והינה הגיע הגט המיוחל. באותה תקופה באמת לא ידעתי שהוא רציני מאד והוא היה רציני אבל לא ידעתי. עובדה שהוא חזר.
ש. הבנתי ממך שאת רצית במיסוד הקשר?

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלונית נ' פלוני

ת. לא אמרתי לו חתונה ברבנות והוא דיבר על חתונה ברבנות.
ש. רצית במיסוד הקשר או לא?
ת. מאד רציתי".

39. יודגש, כי לא עלה בידי התובעת להוכיח כי היתה מניעה אובייטיבית כלשהי בשלה לא עברו בעלי הדין להתגורר יחד במושב, בין במשק ובין במקום אחר במושב, כפי שהבטיח לה, לדבריה, הנתבע, וכפי שציפתה היא כצעד של מיסוד הקשר ביניהם. משכך, נראה כי אף לגרסתה של התובעת לא השתכלל הקשר בין בעלי הדין לקשר של ידועים בציבור.

40. אשר לכוונותיו של הנתבע, בעוד שלטענת התובעת וחלק מהעדים מטעמה, הנתבע נהג לכוונה "אשתי", אמר שהם בני זוג נשואים וסרב לבקשתה לערוך הסכם בכתב אשר ייתן ביטוי להסכם בעל פה (עדות התובעת, עמ' 21, ש' 1-2), תוך שאמר שלא צריך את הניירות "אנו זוג, אנו ביחד ואנו בעל ואישה ואנו נעבור לגור במושב" (ש' 7-8), לא שוכנעתי כי הנתבע ראה עצמו כנשוי לה. אף טענת התובעת, כי הנתבע הציע לה נישואין שלוש פעמים – בשנת 1996, בשנת 2001 ובשנת 2005, מבלי להביע עמדותי בשאלת נכונות טענה זו – מצביעה על כך שאף לדידו של הנתבע היה צורך באקט נוסף על מנת למסד את הקשר בין בעלי הדין.

41. לסיכום, מבחינת כוונותיהם הסובייטיביות של בעלי הדין שבפני, נמצא, כי לא ראו בעצמם "בני זוג ידועים בציבור" אשר מעמדם שווה לבני זוג נשואים.

42. בשולי הדברים יוער, כי לנוכח מסקנתי המפורטת לעיל, טענת הנתבע בפני בית הדין הרבני במסגרת ההליכים שהתקיימו בינו לבין גרושתו, כי הוא חי עם אישה אחרת, יוצרת אי נחת, בלשון המעטה. איני מקבלת את טענת הנתבע בסיכומיו (סעיף 5.8.6 ו') ובתצהיר עדותו הראשית (סעיף 23) כי הדברים נאמרו בדיוק בתקופה בה היו בעלי הדין בקשר, וזאת לנוכח טענתו בחקירתו הנגדית, לפיה הדברים שנאמרו על ידו בבית הדין הרבני נאמרו אך לצורך אותו הליך (פרוט' מיום 12.10.09, עמ' 110, ש' 10). הגם שכך, אין בדברים האמורים כדי לשנות את מסקנתי המפורטת לעיל, שכן, כפי שצינתי לעיל, נראה כי שני בעלי הדין לא דקו פורתא בטענותיהם בהליך שהתקיים בפני ולא היססו להצהיר הצהרות שאינן אמת אף בפני ערכאות ואו רשויות אחרות. וראה בעניין זה הצהרת התובעת לצורך קבלת הבטחת הכנסה מהמוסד לביטוח לאומי כי היא "יחידה" (אישור על זכאות לגמלת הבטחת הכנסה לשנת 2005, ת/17), על אף הוראת סעיף 1 לחוק הבטחת הכנסה, התשמ"א-1990, על פיה, "בני זוג" – הינם אף איש ואשה הידועים כבני זוג ומתגוררים יחדיו.

43. אשר על כן, התביעה בתמ"ש 25122-07 נדחת.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 25122-07 פלוגית נ' פלוגי

לאור נסיבותיו של המקרה כמפורט לעיל, איני עושה צו להוצאות.

44. תוך 30 יום תודיע התובעת האם היא מבקשת להמשיך בהליכים בתביעות בתמ"ש 25120/07 ו – 25121/07. ככל שהתובעת תבקש להמשיך בהליכים יקבע המשך ההליך. נקבע למעקב פנימי בתביעות האמורות ליום 28.2.11.

45. המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים.

46. ניתן לפרסום ללא שמות הצדדים וללא פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ב כסלו תשע"א, 29 נובמבר 2010, בהעדר הצדדים.

חנה ריש רוטשילד, שופטת